

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, University of Aarhus. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-intro-shoot-idm112.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Indhold

Generelt

Den større historiske kontekst for "Om Religions-Frihed" er den amerikanske uafhængighedserklæring (1776) og den franske menneskerettighedserklæring (1789), hvor religionsfriheden blev hævdet som en grundlæggende frihedsrettighed. I Danmark var der i henhold til Kongeloven af 1665 religionstvang, men efter 1800 var der et stigende ønske i kirken og i centraladministrationen om individuel tros- og samvittighedsfrihed (Rasmussen 2009, s. 261). "Om Religions-Frihed" er et vendepunkt i Grundtvigs tænkning, fordi han her vedkendte sig arven fra 1700-tallet og indså, at den religiøse opposition, som oplysningstiden havde frembragt, hverken kunne eller burde undertrykkes (jf. Pontoppidan Thyssen 1983, s. 234).

Grundtvig havde allerede i *Vigtige Spørgsmaal til Danmarks Lovkyndige* fra september 1826 plæderet for uindskrænket religionsfrihed for 'de gammeldags troende' inden for statskirken og krævet "*en Religions-Frihed*, omtrent som den *Engelske*, kun lidt videre udstrakt og lidt bedre ordnet" (Grundtvig 1826b, s. 38). I "Om Religions-Frihed" udvider han dette til at omfatte frihed til udtræden af statskirken med ret til at danne selvstændige menigheder for dem, der – som han selv – ville fastholde en kristendom baseret på statskirkens bekendelsesskrifter (især den apostolske trosbekendelse og Den Augsburgske Bekendelse).

Første del

Grundtvig indleder sin artikel med en fordømmelse af den "Tvang i Troes-Sager" (Grundtvig 1827, s. 30), der i alt for høj grad har præget den kristne kirkes historie og ifølge Grundtvig på fatal vis førte til "det attende Aarhundredes almindelige *Kirke-Storm*" (35). I den danske kirke anno 1827 finder han to uforligelige partier, "hvoraf det Ene har Forfatningen, Lands-Loven, Historien, og alt Gammeldags, det Andet derimod hvad man kalder Oplysning, Livs-Nydelse, den nytydske Videnskabelighed, og alt Nymodens paa sin Side" (45). Striden mellem disse partier, eller mellem "den gamle Tro og den ny Selvklogskab" (51), er foreløbig faldet ud til sidstnævntes fordel, dvs. til dem, der angiveligt forvalter oplysningstidens arv af menneskerettigheder og religionsfrihed. Disse 'naturalister' (som han stedvis også kalder rationalister) dominerer kirken, og selv om de ifølge deres egne idealer burde støtte kravet om religiøs og kirkelig frihed, har de i praksis oprettet et despoti, hvor de undertrykker og forfølger andre kirkelige retninger end deres egen. Grundtvig retter dermed naturalismens idealer imod den selv og appellerer til dens repræsentanter i statskirken: "hjælp I os at oplyse Sagen for den verdslige Øvrighed, beed Den om Religions-Frihed" (38).

Religionstvangen er medskyldig i tidens "kirkelige Chaos" (55), der er kendetegnet ved permanent strid om lærebøger, embeder og ritualer, og det rette svar på miseren er religionsfrihed og "en kirkelig Skilsmisse, heller i Dag end i Morgen" (56). Staten skal ganske vist stadig beskytte den tro, som loven har gjort til statsreligion, men der må gives frihed for andre kirkesamfund. Disse må økonomisk sørge for sig selv, men også "skaffe deres Ungdom *samme* almindelige Kundskaber, og deres Lærere *samme* foreløbige videnskabelige Dannelse, som Staten kræver i sin egen Kirke" (43). Den indbyrdes konkurrence, der som resultat af adskillelsen vil opstå mellem de forskellige kirkesamfund, vil ifølge Grundtvig komme samfundet som helhed til gode.

Anden del

Netop det samfundsmæssigt gavnlige ved religionsfrihed og en kirkelig adskillelse gør Grundtvig meget ud af i artiklens anden del. Hans realistiske udgangspunkt er, at det er svært at tale til statsmænd om "naturlige Menneske-Rettigheder, om Christendommens Fordringer, eller om Historiens Vidnesbyrd" (136). Hvis man derfor skal opnå noget, når det gælder religionsfriheden, må man tale ikke alene om dens nødvendighed og uundgåelighed, men også om dens nytte for både religionen selv og for statsmagten.

Til formålet fortæller han "en simpel Lignelse" (141) om en mand, der på sin gård er pålagt en gammel forordning om dagligt at holde husandagt for sine børn og tjenestefolk med læsning af et kapitel fra Bibelen. Dette påbud har han haft stadig sværere ved at overholde, siden der er opstået uenighed blandt gårdens

beboere om religionen, men det hjælper, da han på Grundtvigs opfordring lader andagten holde i to separate stuer; striden ophæves, og roen genoprettes på gården (141-148).

Anden del rummer også mange referencer til engelske forhold, og "Om Religions-Frihed" er i det hele taget det første skrift i Grundtvigs forfatterskab, hvor han demonstrerer en stor fortrolighed med de kirkelige, kulturelle og politiske forhold i England og bruger denne indsigt til at udforme sit eget syn på religionsfrihed (jf. Grell 1992, s. 29).

I første del fremførte Grundtvig England som et eksempel på, hvordan religionsfriheden kan bidrage til at undgå store samfundsomvæltninger og fremme kræfter, der er stædt til tjeneste (57 f.). I anden del gør han dog opmærksom på, at måden, hvorpå man praktiserer religionsfrihed i England, ikke uden videre lader sig overtage. Problemet er, at man i England har forsømt "Religions-Lærernes *eensartede videnskabelige Dannelse*" (154). En sådan kan ifølge Grundtvig give en form for enhed i de splittede protestantiske lande, hvor uenigheden om ordet og troen ellers er fremherskende. En ordning, hvor præsterne i de adskilte kirkesamfund "har aflagt *samme foreløbige Prøver* som Stats-Kirkens Lærere [dvs. præster]" (155; jf. også s. 43), ville sammen med indførelsen af religionsfrihed være både kirken og samfundet til gavn.

En sådan ordning eksisterer endnu ikke i England, men Grundtvig aner, at den er på vej, især pga. af oprettelsen af "det ny Universitet i London, *uden theologisk Facultet*" (157), som han forventer sig store videnskabelige og ønskelige politiske følger af i nær fremtid. Det burde ifølge Grundtvig være en stats sag at adskille de teologiske fakulteter fra universiteterne, og London University (grundlagt 1826) kan i hans øjne blive "en Plante-Skole ligesaavel for Stats-Kirkens som for Dissidenternes theologiske Seminarier" (157). Dette konfessionsløse universitet kunne tjene som forbillede for ethvert andet protestantisk land, "hvor Stats-Kirken er langt nærmere ved at opløses, end ved at forstene sig" (157). Den sunde konkurrence mellem de forskellige adskilte kirker og en videnskabelig uddannelse af frimenighedernes præster på linje med den, statskirkens præster har gennemgået, vil være det bedste bolværk mod sværmeri og barbari. Af hensyn til samfundets enhed skal der desuden indføres en borgerlig konfirmation, der alene skal forrettes af statskirkens præster. Dette skulle sikre, at frimenighederne beholdt en forbindelse til staten og viste den troskab og lydighed.

Endvidere skal indførelsen af religionsfrihed ifølge Grundtvig have juridiske konsekvenser for yderligere to forhold, nemlig for edsafleggelsen i offentlige sager og for ægteskabet. Edsaflæggelsen bør løsnes fra sin binding til statsreligionen og i stedet blive et mere borgerligt (dvs. verdsligt) anliggende. Han erklærer, at "*Eed-Tagelsen er den christelige Kirke aldeles fremmed, og at en christelig Eeds-Formular er den sletteste af Alle*" (164), og han forestiller sig eden reduceret til noget i stil med: "*saa sandt som det skal gaae mig vel, enten her eller hisset*" (165).

Også ægteskabet bør ifølge Grundtvig blive et borgerligt anliggende. Han henviser til, at ægteskabet historisk set er langt ældre end romerkirken, og at vielsen ikke er noget sakramente i protestantismen, men kun en kirkeskik. Ingen stat bør ifølge Grundtvig lade gejstligheden, hverken den statslige eller i de udskilte menigheder, bestemme, hvornår et ægteskab er gyldigt; derimod kan staten overlade det til gejstligheden at bestemme, hvilke ægteskaber der skal have kirkens velsignelse. I stedet for vielsen forestiller Grundtvig sig en trolovelse som garant for et ægteskabs gyldighed: "Vilde derfor Staten, i det den gav Religions-Frihed, forordne, at der ingen Vielse hørde til Ægteskabets borgerlige Gyldighed, men kun en *Trolovelse*, der altid skulde forrettes af Stats-Kirkens Præster, som borgede Staten for Ægteskabets Lovlighed, da vilde det vist være saare gavnligt" (167).

* Grundtvigs syn på edsafleggelsen og det borgerlige ægteskab i "Om Religions-Frihed" kan have været påvirket af de toneangivende tidsskrifter *The Westminster Review* og *The Edinburgh Review*, som han begge holdt (hhv. årgangene 1824-1827 og 1820-1827 befandt sig i hans efterladte bogsamling, jf. [Weeke] 1873, s. 289, nr. 8842-58 og 8816-41). Det er bl.a. Kaj Baagø, der har fremdraget dette materiale, som også rummer megen omtale af London University. Baagø overvejer ligefrem, om Grundtvig i 1826 kan have haft et håb om at blive ansat ved dette universitet (Baagø 1955, s. 22-25).

Tredje del

Sammenligningen med engelske forhold forsvinder ud af billedet i tredje del, bortset fra et enkelt sted, hvor Grundtvig skriver, at en teologisk professor i Oxford eller Cambridge aldrig ville være sluppet afsted med at udtale sig om statsreligionen og kirkeforfatningen på den måde, H.N. Clausen gjorde det "i sin bekjendte Bog" (Grundtvig 1866, s. 194). Dette henviser til Clausens bog *Catholicismens og Protestantismens Kirkeforfatning, Lære og Ritus* (1825), som udløste Grundtvigs kritik i *Kirkens Gienmæle* (1825).

Tredje del, der er lige så lang som de to foregående tilsammen, domineres som allerede nævnt af

Grundtvigs personligt prægede gennemgang af injuriansagen og -dommen. Den rummer således kritik af de danske domstole og kredser om Grundtvigs påstand om at være blevet uretfærdigt dømt, hvilket han bl.a. tilskriver A.S. Ørsteds votum i sagen. Men den rummer også et tilbageblik på Grundtvigs livsforløb og løbebane som både præst og "patriotisk Skribent" (244) samt en afsluttende bøn til kongen om at blive fritaget for censuren, som han kalder "Forbryder-Mærket over min Skrift" (263).

Grunden til, at Grundtvig føler sig nødsaget til at søge hjælp hos kongen, er hans mistro til Danske Kancelli og til, at højesteret vil kunne dømme ham retfærdigt. Kancelliet har således afvist at lade kongen se hans klagemål under retssagen, men hans kritik af retsvæsenet har også en mere principiell side, idet han mener, at juraen ligesom teologien ligger under for den mode at benytte sig af filosofiske begrundelser i stedet for historiske undersøgelser. Han forestiller sig, at man i fremtiden (nærmere bestemt i 1880) vil se tilbage på hans tid og tænke:

der var, i Begyndelsen af dette Aarhundrede en egen Mode saavel hos *Juristerne* som hos *Theologerne*, og det var i Grunden een og den samme; thi ligesom man ei vilde historisk undersøge men filosofisk udgrunde, hvad der skulde troes i den *christelige* Kirke, og hvad der stod i *Bibelen*, saaledes vilde man ei heller historisk undersøge, men filosofisk udgrunde hvad der stod i *Loven*, og hvad der skulde være *Ret* i Landet (237).

Ifølge Grundtvig giver denne tendens domsafsigelserne en vilkårlighed, der binder dem til dommernes personlige skøn, og han betragter sig selv som dømt efter en subjektiv tolkning af Trykkefrihedsforordningen fra 1799.

Når det gælder de konkrete konsekvenser af den religionsfrihed og kirkelige 'skilsmisse', som Grundtvig advokerer for, er det i de to første dele uklart, hvem det er, han mener, skal forlade statskirken. Men i tredje del er han nået frem til, at H.N. Clausens voksende indflydelse gør det oplagt, "at det, hvor unaturligt, urimeligt, og borgerlig ufornuftigt det end i Grunden var, skulde blive de gammeldags Christne, der maatte fraskille sig" (225). Han giver selv følgende sammenfatning af sit nye synspunkt:

Det var da min fulde og faste Overbeviisning, at kunde *Troes-Fornægterne* ei bringes eller nødes til at fraskille sig, *Sogne-Baandet* løsnes over hele Riget, Enhver have Lov til at communicere [dvs. gå til alters] og lade confirmere, hvor han vilde, og Ægteskabets borgerlige Gyldighed skilles fra den Kirkelige, saa enhver Medlem af Menigheden og enhver Præst, uden borgerlig Uleilighed, kunde vælge eller vrage hinanden i *Samvittigheds-Sager*, kunde det ikke skee, da maatte de ægte Christne, og hvem der vilde gjælde for det, skille sig fra Stats-Kirken, alt som de vaagnede af den dybe Slummer, hvori Menighederne, i det Mindste hos os, har været nedsjunkne; og er det for Største-Delen endnu (224).

Det er her og i afsnittet lige inden, at Grundtvig for første gang i sit forfatterskab nævner 'sognebåndets løsning' som forudsætning for, at der kan bringes orden i det kirkelige kaos. Udtrykket alluderer til stavnsbåndet og dets ophævelse i 1788, og sognebåndet betegner det forhold, at ethvert medlem af kirken var bundet til sit hjemsogns menighed, og at en præst ikke havde ret til (uden indhentet tilladelse) at benytte en anden sognepræsts kirke til kirkelige handlinger. Det er dette forhold, Grundtvig vil have ophævet, og i årene efter "Om Religions-Frihed" gør han i stigende grad dette krav gældende (jf. fx *Om Daabs-Pagten* fra 1832 og *Om Sogne-Baandets Løsning og Hr. Professor Clausen* fra 1834). Sognebåndets løsning indførtes dog først i 1855.